

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХIV, БРОЙ 20

СОФИЯ, 1-15 НОЕМВРИ 2013 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com, bg.synpress@gmail.com

Официален сайт на Св. Синод на БПЦ – www.bg-patriarshia.bg

АМВОН

Ставр. ик. Иван Кондаков
Смъртта като учител

Стр. 2

ПОКАЯНИЕ И ПОСТ

Старецът Атанасий
Митлински
За духовната
безчувственост

Стр. 1, 3

Негово Високо- преосвещенство АНТОНИЙ Западно- и Средно- европейски митрополит

На 27 октомври в параклиса „Св. цар Борис“ на Синодната палата Св. Синод на БПЦ единодушно избра Константиийския епископ Антоний за Западно- и Средноевропейски митрополит.

Събитията във връзка с избора ще бъдат отразени в следващ специален брой на „Църковен вестник“.

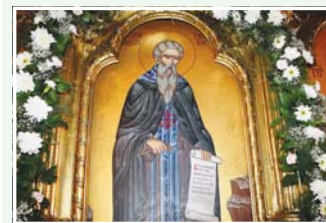
СВЕТОЙОАНОВИ ПРАЗНИЦИ

- 110 години Софийска духовна семинария Стр. 8
- Освещаване на нов храм
- Празникът в Рилския манастир Стр. 8

МОЛИТВЕНИК

Молитви към
безплътните сили

Стр. 2

ПОКАЯНИЕ И ПОСТ

ЗА ДУХОВНАТА БЕЗЧУВСТВЕНОСТ

Старецът Атанасий МИТЛИНСКИ

„Безчувствеността е умъртвено сетиво; дългогодишната болест и небрежиято отвъждат до безчувствие.“ (Св. Йоан Лествичник)

„Зная твоите дела – носиш име, че си жив, а си мъртъв. Буден бъди...“ (Откр. 3:1-2)

Когато се уверим, че някое от сетивата ни не действа добре, се обезпокояваме и тичаме при доктора. Когато например очите ни започнат да размазват образа и цветовете или слухът ни не може да доловя тихите и с висока честота звуци, ние притеснени отиваме на лекар. Тоест при наличието на състояние, при което сетивата не ни носят правилната информация, а боледуват, тогава разбираме, че не можем да имаме и точен образ на обкръжаващия ни свят, че не можем да се приспособяваме към него.

И ако се загубят всичките сетива – зрението, слухът, обонянието, вкусът и усещането на допир, тогава тялото още преди да се е разделило с душата, се възприема за мъртво, или поне прилича на мъртво тяло. В такъв случай казваме, че човекът няма усещания, че няма усеща-

не за обкръжаващото го. Живее, но не чува, не вижда, не усеща. Ако сетивата напълно напуснат човека, тогава казваме, че този човек си е жив труп.

Духовните сетива

Това се отнася за нашите физически сетива. Но както знаете, сетивата, възприятаята не се отнасят само до тялото, а се отнасят и до душата. И душата има сетива, и то дори нейните сетива са съответни на сетивата на тялото. Тоест имаме духовно зрение, духовен слух, духовен вкус и т. нат.

За тези именно духовни сетива се отнася често пъти словото Божие, както ни осведомява на много места Священото Писание.

Относно духовното зрение, например, ни казва в книгата Откровение, в писмото до ангела – епископа на Лаодикийската църква: „Съветвам те да си купиш от Мене злато“ (в оригинала – κολούριον) – тоест, *лекарство* за очите в неговото общо название по онова време – и „намажи (с него) очите си, за да виждаш“ (Откр. 3:18).

На стр. 3

ЮБИЛЕЙ

110 години Софийска духовна семинария „Св. Йоан Рилски“

2013 година е юбилейна за Софийската духовна семинария „Св. Йоан Рилски“ – навършват се 110 години от нейното основаване. По този повод ръководство, преподаватели, служители и ученици през цялата година съвместно организират различни прояви в чест на кръглата годишнина на духовното училище.

ТЪРЖЕСТВЕНА ВЕЧЕРНЯ

В навечерието на патронния празник на Софийската духовна семинария, в семинарския храм бе отслужена тържествена вечерня с петохлебие. Възпитаниците на свети-Йоановата школа с голяма радост очакваха и се подготвиха за празника, пос-

ветен на техния и на целия български род покровител – св. Йоан Рилски Чудотворец.

Всеки ден, сутрин и вечер, те се покланят на частица от неговите свети мощи, които се покаят в храма в специално изработена мощехранителница, ежедневно пеят в края на всяко богослужение специална молитва към светеца, а всеки петък из-

пълняват акатист в неговата чест. Но празникът, в който се отдава най-голяма почит на преподобния Рилски чудотворец, е особено очакван и вълнуващ.

Богослужението в навечерието на празника е винаги много молитвено и вълнуващо, особено когато в него взимат участие архиереи на Българската църква.

На стр. 4

„Чедо, спомни си, че ти получи вече доброто си приживе, а Лазар – злото: сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш; па освен това между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат от тук при вас, да не могат, тъй също и от там към нас да не преминават.“ (Лука. 16:25-26)

Братя и сестри,
Има няколко дни в годината, в които св. Църква е наредила да си спомняме за покойниците. Това са задушниците и днешната неделя. Тези молитвени помени, както ги нарича народът, от една страна, облекчават съдбата на умрелите, от друга, ни умъдряват. Те ни отвеждат духом в друг мир да погледнем на отишлите си преди нас и да помислим дали са в лоното на Авраама при праведниците, или жестоко се мъчат, както ни представя задробния свят днешното св. Евангелие. Мисълта за умрелите ни насочва към по-смислен живот.

Има учители и професори по много науки, но най-мъдър и водещ към висините учител е смъртта. Тя е професор, който говори на всички езици и има разрешение да поучава във всички страни. Край всеки човешки гроб се издига катедрата на този велик учител на живота – смъртта. Той резюмира своите поуки така: научете се: 1) колко е преходен животът; 2) каква скъпоценност е все пак животът; 3) каква отговорност е животът.

Колко преходно е всичко и как бързо отминава. Единствен само Бог е вечен. Да живееш и в мраморен палат, всеки ден блестящо да пируваш като богатства от евангелската притча, най-значимит управник или учен да станеш, ще ти дойде краят.

Днес заплуваши, че ще отлетис със самолет на морски курорт, а докато се приготвиш за път, може вече да летиш към вечността. Човекът е пръст, славата – дим, а краят – изгниване. Нека да чуем този глас на мъртвите и се сепнем, да не кроим планове и желания да живеем само за тая земя.

Жалко е, че отбягваме да мислим за смърт-

та. А тя ни наставява да не бъдем високомерни, защото животът тук е много кратък и ни учи, че сме граждани на два свята, без да можем да останем завинаги в тукашния. За земния живот ние получаваме само транзитна виза, а само в отвъдния имаме постоянно живелище. Тук сме пътници, а там е нашата постоянна родина. Смъртта ни упреква: как можете да живеете така лекомислено с мисъл само за ядене, наслади и забави? Защо ставате пленници на въздушни кули? Имате единствена ценност, която ще отнесете отвъд – това са добрите ви дела. Сторете ги!

А каква ценност е животът! Той е кратък наистина, но въпреки това е най-скъпият дар от Бога. Човек се ражда с отворени ръце, с надежда и възможност да владее всички блага на тоя свят, а умира със скръстени ръце, в знак на това, че не е взел и не може да вземе от него ни пращинка отвъд. Бързо летящите ни дни отминават и стават минало, което не ни принадлежи. Не знаем бъдещето си, а днешният ден ни предлага възможност да се проявим. Вижте, като че казва смъртта, крайната цел, в която се влива вашият път и използвайте тоя живот, за да придобиете вечния. Днес все още можете да живеете с мисъл за Бога, можете да обичате своите близки, можете да поправите миналото си, да проверите дали сте в ред със своята съвест. Направете тая проверка, защото утре може да бъде късно.

Каква отговорност е животът! Това е третата поука на смъртта. Животът е голяма отговорност. Когато удари последният ни час, за какво бихме съжалявали най-вече? Раздялата с домашните? – Но вярата ни учи, че ние пак ще се видим отвъд. Или

АМВОН

СМЪРТТА КАТО УЧИТЕЛ

Проповед за Пета Неделя след Неделя
подир Въздвижение*

ни е жал за неизпълнени планове и несвършената работа, за богато наредения дом, лека кола и пр.? – Всичко това ще остане да довършва друг и да се радва на оставеното. Страдаме още в сублимния момент при раздялата на душата от тялото. Но не това е най-страшната болка. Най-много ни плаши равностепеността на живота, която се прави веднага: нашата отговорност пред Бога за всяка дума и всяко дело. Какво ще стане с нас? Къде ще идем? Затова е предупреждението на Господо Иисуса: „Бъдете... готови, понеже в който час не мислите, ще дойде Син Човеческий!“ (Лука. 12:40).

Готови ли сме? Живеем ли съзнателно? В ред ли са делата ни? Готови ли сме за смъртта? Не ще ли открият пред погребалния ни ковчег нередности в нашите домакински или служебни задължения? Не ще ли рухне цялата фасада, зад която сме прикривали нашите скрити порочни мисли, чувства, желания? Бихме ли могли да се помирим с околните? Не виждаме ли безсмислението на кавгите ни често за дреболии? Колко жалко е, че често заговорваме за някой, че е добър, едва след като вече не е между нас. Поднеси цветя на обичания, докато е край теб, а не само на гроба му! Обичай хората! Идва час, когато ще стоиш край гроба им и ще плачеш. Всяка блага дума, всеки утешителен поглед и всяка проява на обич... Всичко това ще те съпътства зад гроба.

Братя и сестри,
Нашата вяра в Бога ни води към един друг живот. Смъртта не е край, а начало на истинския, вечния живот. Там – отвъд, ще видим неизказани неща,

ще намерим Божия мир. Ще влезем в бащиния дом на Отца.

Ето, днес ни се напомня за богатата и бедния Лазар: „Умря сиромашът и занесоха го ангелите в лоното Авраамово; умря и богатият и го погребяха; и в ада, когато беше на мъки, подигна очите си, видя Авраама отдалеч и Лазаря в лоното му и казва извика, рече: отче Авраааме, смили се над мене и прати Лазаря да намокри края на пръста си във вода и да ми разхлади ези-

Преп. Сисой пред гроба на Александър Велики, стенопис

ка, защото се мъча в тоя пламък. Авраам пък рече: чедо, спомни си, че ти получи доброто си приживе, а Лазар – злото: сега пък той тук се утешава, а ти се мъчиш; па освен това между нас и вас зее голяма пропаст, та ония, които искат да преминат от тук при вас, да не могат, тъй също и от там към вас

да не преминават“ (Лука. 16:22-26).

Прочее, земният живот трябва да бъде подготовка за отвъдния, за вечния живот. Амин!

* Проповедта е подготвена по лекция на проф. Т. н. Тоодор.

Стар. ик. Иван
КОНДАКОВ

МОЛИТВЕНИК

Молитви към безмълвните сили за всеки ден от седмицата

Неделя: О, свети небесни Начала, молете нашия Господ Иисус Христос да ни удостои да положим добро начало.

Понеделник: О, свети шестокрили Серафими, възнесете богатата си молитва към Господа, да смекчи Господ грешните ни ожесточени сърца, да се научим да се уповаваме на Него, нашия Бог, и в добри, и в лоши моменти; научете ни да прощаваме на онези, които ни обижат, та дано и Господ да ни прости нашите съгрешения.

Вторник: О, многоочити Херувими, погледнете безумието ми, изправете ума ми, обновете душата ми; да слезе върху мене, недостойния, небесната премъдрост, та да не съгрешавам с думите си, да обуздая езика си и всичко, което правя да бъде за слава на небесния Отец.

Сряда: О, свети богоносни Престоли, научете ни на кротостта на Христос, нашия Владика; дарувайте ни истинско познаване на нашите немощи и на нищожеството ни; дарувайте ни победа в борбата с гордостта и тщеславието; дарувайте ни простота, чисто око и смирено съзнание за себе си.

Четвъртък: О, свети Господства, винаги пребиваващи пред небесния Отец, молете Иисуса Христа, нашия Спасител, да запечата с царствената Си сила немощите ни и да ни дарува благодат, и да възрастваме чрез нея, да се изпълним с вяра, надежда и любов.

Петък: О, свети небесни Сили, молете нашия Господ да ни даде съзнание за нашата немощ, слабост и ограниченост, та винаги в нас да действа Божията благодат; в смъртния ни час ни изправете дарувана от Бога благодат, та да придобием милост от Господа на Силите; на Него подобава хвала и поклонение.

Събота: О, свети небесни Власти, молете за нас небесния Отец; дарувайте ни мъдрост и разсъждение, та да различаваме помислите и с Иисусовата молитва да съкрушаваме всички дяволски помисли и с вашето застъпничество да придобием ум чист, ясен, молитвен, сърце благо и воля обръната към Господа.

ДОКУМЕНТИ

Кандидатура за ръкоположения на свещенослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски предписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Видинска епархия: Тодор Любенов Николов от гр. София – за дякон и енорийски свещеник; Стевре Цветанов Велинов от Босилеград, Р Сърбия – за енорийски свещеник.

Старозагорска епархия: Красимир Танев Танев от гр. Стара Загора – за енорийски свещеник.

ПОКАЯНИЕ И ПОСТ

ЗА ДУХОВНАТА БЕЗЧУВСТВЕНОСТ

От стр. 1

После Господ критикува фарисеите и управниците на народа, които гледали чудесата Му, но не ги виждали. И тази странност Господ я отбелязва: „За съд дойдох аз на тоя свят, за да виджат невидждашите, а видждашите да станат слепи“ (Йоан. 9:39; Лука. 4:18-19). Слепият изповядва Исус като Христос и Бог, а широко отворилите очите си фарисеи и управници на народа и Синедрионът съзнателно и доброволно се заслепяват и не виджат чудото.

Дори на слепородения (по Йоан. 9:1-41) те настояват и питат: „Ти ли си предишният слепороден, който стоеше по стълбите на храма?“ Извикват дори и родителите му: „Това вашият син ли е?“ И пак го питат: „Ти ли си?“ Защо е това голямо недоверие, когато самият той казва: „Да. Аз съм. Нали ви казах: аз съм!“ Защо те питали, не че се съмнявали в слепаца, а защото не искали да повярват в онова, което е направил Христос – не искат да признаят Исуса Христа. Затова ето как слепците вярват и изповядват, а широко отворилите очите си – не виджат и отричат.

А относно слуха Господ казва: „Внимавайте, прочее, как слушате“ (Лука. 8:18) – внимавайте как слушате, защото духовният слух не е просто думите да удрят по ушите ти и да създават някакви понятия в ума ти. Духовният слух е най-дълбокото разбиране на понятията, които умът е възприел.

За вкуса пък Божието слово казва: „Вкусете и ще видите, колко благ е Господ!“ (Пс. 33:9), елате да вкусите. Не само да видите, не само да чуете, но и да вкусите – вкусът е нещо още по-близко – и да познаете чрез този духовен вкус, че Бог е благ.

Отсъствието на духовни сетива

Отсъствието на духовни сетива води, скъпи мои, до тъжното състояние, което ни описва пророк Исаия, когато упоменава и евангелист Йоан и чието пророчество се изпълнява в лицето на Исус Христос. Той казва: „Господи, кой повярва на това, що е чул от нас? И кому се откри мишцата Господня? Тези люде ослепиха очите си и вкамениха сърцата си, та с очи да не видят и със сърце да не разумеят и да се не обърнат, за да ги изцерея“ (Ис. 53:1; Йоан. 12:38-40). Скръбно състояние на духовна безчувственост!

Така можем да кажем, че освен телесна безчувственост има и духовна безчувственост! Да! И това е феномен, който съвсем не е рядко срещан, но напротив – за съжаление, е често срещан, и то до степен много пъти най-обезпокоителна. И именно на това ще посветим нашата тема.

Духовната безчувственост на Израил

От тази духовна безчувственост е страдал винаги Израил. Още от времето на Стария Завет до времената на Новия Завет и за съжаление – и до наши дни.

Евангелист Йоан ще отбележи за Израил по отношение на чудесата, извършвани от Господ: „Ако и да бе направил Той толкова чудеса пред тях, те пак не вярваха в Него“ (Йоан. 12:37). Защо не вярваха? Защо не виждаха. Как не виждаха? Не виждаха с очите на душата си.

Св. ап. Павел с болка на душата ще

отбележи следното: „Ала умовете им се затъпиха, понеже и до днес, кога се чете Ветхий Завет, остава неснето същото покривало, което се сменя чрез Христа. И до днес, кога се чете Моисей, покривало лежи на сърцето им“ (2Кор. 3:14-15).

Покривало лежи на сърцето им!

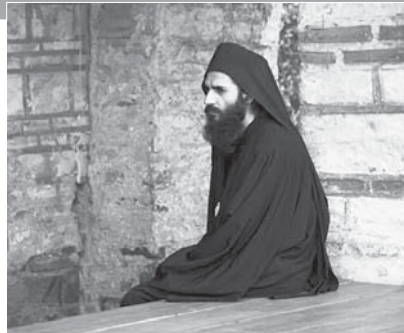
За да разберете значението на тези думи, ще ви дам една отправна историческа точка, на която се опираат тези думи на св. ап. Павел. Когато Моисей се изкачил на планината Синай, втория път, без да го знае самият той, неговото лице, видът му се бил изпълнил със слава; блестял като лицето на Исус Христос на планината Тавор, целият му вид излъчвал светлина. Била светлина, която израилтяните не можели да видят – тя ги отблъсквала. Била светлината на Божията слава, която и привлича, и ужасява. Бог винаги и привлича, и ужасява – привлича онези, които, както бихме казали, са лицата подходящи за привличане, и отблъсква онези, които са лица, подходящи за отблъскване. Като цяло, Божието присъствие и привлича, и ужасява.

Св. ап. Петър се страхува на планината Тавор и останалите ученици се страхуват, и от страх падат на земята. В иконографията много живо, бихме казали дори сюрреалистично, се пресъздава движението им в тази сцена. Виждаме едно урвесто, т.е. скалисто място, с коси страни, и виждаме учениците да падат с главата надолу – виждали сте всички иконата на Преображението – с ръцете напред, краката проснати назад от страх! Представено е едно движение, което вероятно само ако някой пада от скала надолу, би могъл да направи в хаоса. И същевременно ап. Петър казва: „Господи, добре е да бъдем тука“ (Мат. 17:4). И привличане, и отблъскване – това е характерно свойство на Божието присъствие.

Та така, израилтяните като видели лицето на Моисей да свети, да е приело слава, се уплашили, ужасили се – не можели ни да го доближат, ни да говорят с него. Затова и го помолили да сложи едно покривало на лицето си, за да могат да го доближат и да говорят с него (вж. Изх. 34: 29-35).

Някога се обърнат към Господа, покривалото се сменя (Иср. 3:16)

Тук св. апостол говори алегорично за покривалото на Моисей. Разбира се, когато казваме Моисей, разбираме Закона. Припомнете си притчата за богатата и за Лазар. Когато богатият млади Аврам да изпрати Лазар в света, за да разкаже за положението в ада, Авраам му отговаря: „Имат Моисей и пророците“ (Лука. 16:29), като под Моисей има предвид Закона. Следователно Моисей се откъсва със Закона, защото е носител, преносител на Закона. Така, когато св. апостол Павел казва, че онова покривало, което Моисей е сложил, и досега го има на техните очи, на еврейския народ (разбирай всички езичници и лъжехристияни, б. пр.), той има предвид, че те не могат да открият Христос в Священото Писание. Онова покривало бе временно. *Махнете покривалото*, сякаш им казва, *от очите си, за да видите Писанието*. Не го махат и до днес това покривало и като четат Писанието, както казва тук св. ап. Павел, те не разбират нищо. Може да

дадат хиляди тълкувания и обяснения, освен едно – че Исус Христос е възплътилият се Бог.

Но **како е това покривало върху техните сърца?** Както казва апостолът: „кога се чете Моисей, покривало – не на очите им – лежи на сърцето им“. **Това именно покривало е безчувствеността.** Те са безчувствени, защото поискаха да са безчувствени!

Духовната безчувственост на новия Израил. Нуждата от самокритичност

Излиза обаче напред един въпрос, въпросът за самокритичността. Може би духовното безчувствие не се отнася само до народа на Израил, но го има и в новия Израил, Израил на благодатта, тоест на християнския народ? Когато казваме християнски народ, имаме предвид християните по цялата земя. Нима и при християните я има тази духовна безчувственост?

Трябва да признаем, че поне в наши дни тази духовна безчувственост съществува, и то в потресаващ размер и в отчайваща степен. Християните ни днес са духовно безчувствени. Християните! Доколко това е заради враговете им, Бог знае, и доколко ние самите християни сме оставили да ни постигне това, пак само Бог знае. Но едно е сигурно – че днес наистина сме в състояние на духовна безчувственост.

Затова, скъпи мои, нека поне ние, които слушаме Божието слово, нека се обърнем към себе си, подобно на Марк Аврелий, императора стоик философ, който когато пише, пише за себе си (Творбата „Към себе си“, състояща се от 12 книги, е написана в периода 170-178 сл. Р. Хр.). Нека като него и ние да си направим самокритика, за да можем – ако въобще можем – да открием тази наша духовна безчувственост.

Хора, не виждате ли накъде вървите?!...“

А това положение често пъти е толкова трагично, че стигаме дотам да казваме: „Хора, не гледате ли, не виждате ли накъде вървите?!...“; да казват това деца на родителите си или родители на децата си: „Не виждате ли накъде сте повлечени?!...Кой и накъде ви повлича?!...“ Да, не виждат. И когато ти с очите си виждаш една пропаст и някой, който с широко отворени очи върви към нея, и му казваш: „Внимавай, пропаст!“, а той ти отговаря, че я вижда, но отива да се хвърли в нея – е, тогава те хваща отчаянието.

И си казваш: „С какви думи трябва аз да му подчертавам, че там отпред има пропаст? Да отида да го хвана и да го вържа ли?“ Но човешките права и правата на демокрацията не позволяват това, и то дотам, че дори родителите не могат вече да понатупат децата си. Не могат, защото си имаме *човешки права*... Какво да го правя тогава, на какъв език да му го

воря? Той е безчувствен. Безчувствен!

Не зная дали с това, което ви казвам, успявам да ви предам своето разочарование. Да казваш на детето: „Чедо, не виждаш ли това?“, а то нищо да не разбира! Е, нахлува ти кръвта в главата, простиичко казано. Затова ни е нужна самокритиката. Защото злото е навлязло твърде дълбоко.

Безчувствеността – една особено тежка болест

Какво е *духовната безчувственост*? Пона начало тя е болест, заболяване; точно както когато казваме, че един-кой си човек не вижда, следователно, нещо му има на очите, или пък ако не чува, че има проблем с ушите. Така и тук – но тази болест е тежка. Особено тежка!

Лукавият търси да увреди сетивата ни, докато Христос целу лечението им

Знаете ли защо демоните властват върху хората и ги правят бсновати или глухи, или слепи, или парализирани? За да не могат те да отидат да чуят словата Божии или да видят с очите си чудесата Божии.

Затова не отлагайте лечението. Когато един човек говори: „Ще се кая като остаряя“, той, когато настъпи старостта – за която се знае, че не идва сама, а е съпътствана от отслабване на сетивата – човекът вече често пъти трудно чува или не вижда. Отива духовникът при смъртния му одър и се опитва да влезе в контакт с него, който е казал, че ще се кае като остарее, но напразно – това се оказва невъзможно.

Да оставим отслабената мозъчна дейност, че не може човекът вече ни да мисли, ни да си спомни нещо – а и какво да си спомни...! Ако пък мозъкът му още не се е напълно стопил, той в своята болка, ако е болен, не може да мисли за нищо друго освен за... болката си.

Наскорото отидох при един и той ми казва (а той не е единственият, който ми казва това): „Остави ме, отче... Остави ме, отче... Сега не мога да мисля, боли ме!“ Стигна дотам да ми каже, а и други са ми го казвали: „Не ме мъчи!“ Някой ми казал: „Не те мъча, човече, просто настоявам да те спася, а ти ми казваш, че те мъча?!“ Но го приемам като мълчание, защото в този момент изпитваш болка и аз съм ти нежелан“.

А на тези, които са глухи, казвам: „Извърши ли този грях?“ – „Какво?“, ти отговаря. „Извърши ли друг грях?“ – „Как?“...“ Не чува, не разбира. А ако е в болница и до него се намират и други хора и ти не можеш да викаш, какво ще правиш тогава? Кажете ми?

Ето затова лукавият уврежда сетивата ни – с цел хората да не могат да видят чудесата Божии и да чуват или да четат словото Божие. Но затова именно Господ изцереяваше. Не изцереяваше, за да прекара един-кой си останалото време от живота си красиво и удобно – разбира се, и затова, защото Бог е създал човека да е щастлив на земята – но преди всичко и главно, за да вижда и разбира величието Божие.

Св. Йоан Лествичник казва: „Безчувствеността е умъртвено сетиво; дългодушната болест и небрежието отвечат до безчувствие“. Коя е тази дългодушна болест?

Следва
Превод: Анула ХРИСТОВА

НЮ ЕЙДЖ ЕПОХАТА

Многоликите лица на езическото

Продължение от бр. 19

Мистицизъм

Мистицизъм (от гр. μυστικός – тайствен, мистериозен) е понятие широко разпространено. Известният съвременен католически богослов Ханс Кюнг, например, пише: „Мистика“, „мистически“ – ако се върнем към буквалния смисъл на тези думи, те произлизат от гръцкия глагол μύειν – да замлъкне (устата). „Мистерииите“ са „тайнства“, „тайни учения“, „тайни богословия“, за които не би следвало да се разказва на непосветените. Следователно мистическа се явява тази религия, която „затваря устата“, т.е. мълчи за своите съкровени тайни в присъствието на профани. Нещо повече – тя се отваря от външния свят, затваря си очите и ушите, за да получи спасение вътре в себе си“.

Възприемането на Бога в мистицизма придобива изменен, в сравнение с положителните религии, характер. Ф. Хайлер в своя монументален труд „Молитва“ отбелязва, че „последователният мистицизъм освобождава представата за Бога от всички личностни атрибути, остава голата и чиста безкрайност“.

Това разбиране на мистицизма показва колко е далеч от християнската религия с нейната откритост към света, с нейното лично възприемане на Бога, с нейното съвършено различно разбиране на условията и характера на опитното богопознание и светостта на човека. Последното има особено голямо значение. Смесването на понятията мистика и святост е по-опасно в сферата на духовния живот, много повече, отколкото във всяка друга, защото касае самата основа на човешкото битие. Ето защо привичната употреба на термините мистик, мистика, мистически опит и т.н., приложена към всеки опит за контакт с отвъдния свят, крие сериозни последици. Прилагането им в християнското богословие в таквава разширено значение, когато зад тях може да стоят и доброто, и злото, и Христос, и Велиар (вж. 2 Кор. 6:15), може много лесно да внедри в съзнанието разрушителната идея за отъждествяване на аскетическите пътища на всички религии. Това може да се види в някои теософски идеи, които напълно обезценяват значимостта на Жертвата на Господ Исус Христос и Неговото Благовестие в делото по спасяването на човека. Теософската идея по принцип се крепи на едно широко разбиране на мистиката. Така много лесно може не само да се поставят в една редица, но и да се отъждествят (!) опитът на християнските светии с опита на кабалитите (за които Исус Христос е лъжемесия), на будистите (които изцяло отхвърлят Личния Бог), Дао, нирваната и т.н. Така се унищожава самото понятие за Истината в религията и човек бива лишен дори от възможността да си помисли, че може би извършва фатална грешка в такава отговорна област на живота като духовната. В резултат на това той лесно се превръща в сяла играчка на мечтателността, самоумниението и нерядко на откровено демонични сили.

Терминът мистика с този широк и по същество теософски смисъл, независимо от гръцкия си произход, навлиза в руското богословие от Запада. Корените на мистиката са еднакви навсякъде – това са страстният стремеж на човека да проникне в тайните на духовното битие и да получи власт над него, търсене на висши наслаждения, сливане с божеството, екстаз. Това довежда

да до гордостта... Но мистиката присъства във всички религии. В езическите – като естествено явление, в християнството – като болест, ненормалност, като изкривяване на вярата и основите на духовния живот.

Мистиката има много разновидности. Те се делят на две основни категории: естествена и придобита, макар и да е твърде условно това деление, тъй като невинаги е възможно да бъде обозначена границата между тях.

Под естествена мистика се подразбират тези природни способности на човек, които бихме могли да наречем свръхчувствени – спо-

собността към предвиждане, целителство, ясновидство, телепатия и др. Сега те често биват бъркани с екстрасензорните, които по правило се придобиват по изкуствен начин и нерядко се оказват като едно проявление (понякога несъзнателно) на действията на демонична сила. Съгласно християнската антропология нашата душа по природа има свръхчувствени способности, т.к. те принадлежат на онзи свят. Но вследствие на човешкото грехопадение те са се изкривили и сякаш изпаднали в едно състояние на анабиоза, поради което се проявяват достатъчно рядко, за щастие. И напротив – опитът на православните светии убедително свидетелства за това, че в очистената от страстите душа отново могат да се открият тези първородани свойства и човек да започне да предвижда бъдещето, да изцелява болести, да ходи по вода, да се вдига във въздуха и т.н. Необходимо е да повторим, че у хората, неочистени от страстите си, възниква голяма опасност от развиване на тщеславие, гордост и други съпътстващи страсти...

Опасността се крие в това, че такъв „естествен мистик“, бидейки обикновен грешник, при едно лечение, например, въздейства не на тялото (както това се случва при обичайната терапия), а непосредствено на душата на болния. Внедрявайки се в нея със своите неочистени „ръце“, той я заразява, нарушава тънкия и съкровен ред на душата, с което нанася непоправима вреда и на психиката, и на нервите, и общо на целия организъм. Именно затова Църквата забранява приемането на помощ от такъв род целители.

Още по-опасно може да бъде въздействието (напр. чрез телевизията) на различните „магьосници“, астролози, „професионални“ екстрасенси и др. Развивайки съзнателно мистическите си способности, основно заради слава и корист, те разболяват хората в несравнимо по-голяма степен (телевизионните „опити“ на съвременните екстрасенси са прекрасна илюстрация на това), отколкото първите.

Придобиването на мистически способности е възможно или по окултен начин, или по пътя на т. нар. прелест.

Окултният път е свързан със стремежа на човек да проникне в един друг свят, неподвластен на законите на този свят – в света на природата и духовете, с цел опознаването на тайните му и използването на скритите в него сили за свои цели. Към окултизма спадат: магията, сатанизмът, спиритизмът, теософията, антро-

пософията и др. Във всички тях, съзнателно или не, човек влиза в общение само с отхвърлени духове, нанасяйки си непоправима вреда.

Прелестният път по правило докарва на човек видения, откровения, наслаждения. Намиращият се в прелест си мисли, че опознава онзи свят, но в действителност се оказва, че става играчка на собствените си фантазии и дяволско обсебване.

По такъв начин мистицизмът отвежда човека от Бога, от същинската цел на живота и дава такава насока на развитие на духа, при която изтънчената гордост израства твърде много. Така човек става неспособен да приеме Христос като Бог истинен и единствен Спасител. За израстването на гордостта способстват и лъжовният аскетизъм, и нерядко развиването на екстрасензорни способности (например в йогата), също и дълбоките нервно-психически преживявания и наслаждения, водещи до екстаз. Всичко това постепенно довежда човек до убеждението, че той е „като боговете“. Такъв път нерядко води до мистически атеизъм (напр. будизъм, санхя), до полудяване, истерии, самоубийства.

Магизъм

Магия (от гр. μαγεία – чародейство, вълшебство) – това е вярата, че законите на този свят са подчинени на окултни сили, които човек би могъл да овладее с помощта на особени действия (заклинания, ритуали и т.н.)

Магизмът, както и мистицизмът, не са свързани със задължителното признаване на личния и още повече единствен Бог. Магическият светоглед разглежда света като нещо безусловно статично и детерминирано и не оставя място за свобода нито на боговете, нито на духовете, нито на природните сили – всичко е подчинено на вечно съществуващите окултни закони, затова онзи, който намери „ключовете“ към тях, става истински властелин на боговете, хората и света. Една индийска поговорка това и гласи: „Целият свят е подвластен на боговете. Боговете са подвластни на закланията. Закланията – на брахманите. Нашите богове са брахманите“.

За разлика от религията, виждаща същността на човешкия живот в съответстващото устрояване на духа му по отношение на Бога, за магията основно е знанието на думите и действията нужни за употреба към достигане на целта. Целите са земни (урочасване, привличане, разбиване на любов и т.н.) и тяхното постигане по никакъв начин не е свързано с духовно-нравствено очистване на човека. Основното в магията е всичко да бъде извършено правилно.

Магическото съзнание е дълбоко присъщо на старозаветния човек. За много хора Православието се изразява в запалване на свещ, допиране до икона, пожертвование, помен, молебен, панихида, свети места, изповед, причастие и др., но главно в спасението – живот според заповедите и покаяние – се пропуска. Без духовно изменение (на гр. μετανοια – покаяние, означава промяна начина на мислене) всички тези външни действия са най-малко безполезни, а и често пъти стават вредни, когато създават у изпълнителя им чувство на праведност и му докарват самоумнение и превъзнесение над „грешниците“.

Тайнствата в Православието са спасителни само при условие, че човек има искрен стремеж към духовна и нравствена промяна. Само външното им приемане без пълно осъзнаване на своята греховност, без искрено покаяние може дори да навреди на човек. Апостол Павел пише за причастяването: „...който яде и пие недостойно, той яде и пие своето осъждане, понеже не различава тялото Господне“ (1 Кор. 11:28-29). Това се отнася до всички Тайнства без изключение. Магическото възприемане на Тайнствата и църковните свещеноедействия, на култа като цяло е една от главните причини за израждането на християнската религия, изменението ѝ и пропъльзването към езическото.

Най-голямото зло, идващо от езическото съзнание у човека, е „да се разкъсат тайните на битието“ и да се застане на мястото на Бога. Точно това представлява магията – един безумен опит за „революция“ срещу Бога. Според Священото Писание последната стъпка от тази „революция“ ще бъде явяването на властелина на този свят – Антихрист, „човекът на греха, синът на погубелта, който се противи и се превъзнеса над всичко, що се нарича Бог, или светилия, за да седне като бог в Божия храм, показвайки себе си, че е бог“ (2 Сол. 2:3-4).

Из „Пътят на разума в търсенето на истината“
Превод със съкращения:
Анелия ПАВЛОВА

ПРАВОСЛАВИЕТО ПО СВЕТА

ГРУЗИЯ –

святата и непознатата

Продължение от бр. 13

Странното име на неголямата трикорабна базилика „Анчисхати“ от V в. идва от безценната светиня, която тя е съхранявала около три века. „Анчи“ е име на градче в древногрузинската област Тао-Кларджети (дн. Турция), а „хати“ означава „икона“, т. е. „Анчис-хати“ – „иконата от Анчи“.

Каква е била тази прочута икона? Според една грузинска версия става дума за Неръководния образ на Господ Исус Христос – св. Убрус, който бил пратен на Авгар, и чийто празник отбелязване на 16.VIII. Твърди се, че след превземането на Константинопол от кръстоносците (1204 г.) св. Убрус бил пренесен в Кларджети (в Анчи), а през 1664 г. намерил убежище в Тбилиси, в гореспоменатата базилика, първоначално посветена на Рождество Богородично. За отбелязване е, че Неръководния образ е изображение на платно, а грузинският – на дъска! Според Йоан, еп. Анчийски, който през XII в. написва „Песнопения към Анчийския образ“, той бил донесен в Анчи от Йерапол от св. ап. Андрей Първозвани. Доколкото еп. Йоан се явява единственият свидетелстващ за това предание, не е странно, че архим. Рафаил (Карелин) се задоволява само да нарече Тбилиската светиня – „едно от най-древните копия на Неръководния образ, прославяло се със своите чудотворения“. През „комунизма“ прочутата икона била иззе-та и поместена в музея на изкуствата в грузинската столица, където се намира и до днес. И все пак – така нейната древност била потвърдена и научно. Така че Анчисхати се явява изобщо една от най-старите запазени икони на Христос. В музея не ходихме, за съжаление, а с по-подробна информация дали образът е бил наричан по-късно (с цел реставрация), или е автентичен не разполагам. Днес от репродукциите ни „гледа“ едно лице зографисано в типичен грузински стил. Същият лик ни посрещна и на входа на „Анчисхати“ – изковано върху мед копие на иконата, която беше оставила името си на църквата, но не беше вече в нея. Вътре цареше полумрак, течеше вечерня. Решихме да не смущаваме немногото богомолци. Купихме си иконички – репродукции на Анчисхати и понечихме да тръгваме. Но на входа ни настигна слаба възрастна жена с черни монашески дрехи и светло, „руско“ лице. Помоли ме да я споменавам в молитвите си – помени, Господи, Серафима монахиня!

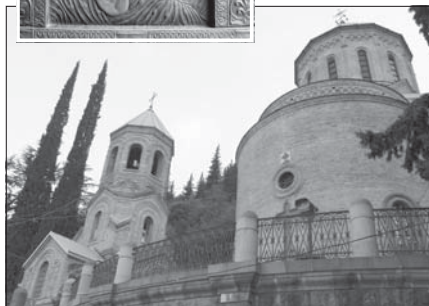
Денят постепенно си отиваше, а ние още не бяхме решили къде ще нощуваме. Отец Борис реши да се възползва от услугите на Нино и фирмата, към която работеше. Офисът им беше наблизо и решихме да се отбием. Разбрахме се, че търсим по-евтин хотел (а отецът шофьор още не изоставаше и идеята за манастир). Туроператорите бяха учтиви и отзивчиви. След кратко събеседване с „шефката“, нашият гид ни поведе по тбилиските улици. Но в първото място, където опитахме нямаше места. В движение променяхме плана си, в който имаше още „обекти“ за посещение. Трябваше и да обменим пари. Нино ни успокои, че макар банките вече да са затворили, има достатъч-

Храмът „Анчисхати“

Копие ковано на мед върху вратите на храма

Храмът на Мтацминда

но чейндж бюра, които работят на същия курс, и то до късно. Тя ни заведе в едно такова, на което, ако не беше нейната препоръка, никога не бих се доверил. Улицата, на която се намираше, изобилстваше с всякакви магазини – за хранителни стоки, за сувенири и пр. Отдалече привличаха погледа шарените сергии с плодове и ядки, и с надвисналите над тях „чурчхела“. Това местно лакомство всъщност е известно и в някои краища на България под името „балсуджук“. Приготвя се от нанизани на конец орехови и др. ядки (тук го правят с всякакви), които се топят в гореща каша, приготвена от шира, захар и брашно. След изстиване се реже на сладки парченца с ядка по средата.

Нека си признаем – ние търсехме църковни магазини. И скоро ги открихме – оказаха се даже повече от очакваното. С изобилие от стоки – руски и местни, само дето цените на много от нещата не бяха твърде атрактивни. Някъде там, между поредицата църковни магазини, се натъкнахме и на голям магазин за грузинско вино и ракия. Влязох в него след като спътниците ми вече се бяха наредили прави край една голяма маса, покрита с бутилки, и опитваха вината, които любезни служителки им наливаха. Можеш да ти отворят което угодно от магазини посочил, без да имаш ангажимент после да купиш; наливаха щедро (не само по няколко грама като за дегустация). Можеш и сам да си наливаш допълнително от вече отворените бутилки. В магазина се предлагаша вина примерно от 6 до 60 лв. Някои от тези, които опитахме не ни впечатлиха, други наподобяваха хубави български вина. Скоро обаче реших да спира с „дегустирването“, понеже от жегата бяхме ожаднели, а и пшейки

на гладно, след 5-6 опитвания главата ми взе да се замайва. Обезоръжавашото гостоприемство на „домакините“ ни накара да не тръгнем без всеки да си купи по някое грузинско вино или „чача“. Напомних на останалите да побързаеме, за да успеем преди залез да посетим и „Мтацминда“. Поредното нелеко за произнасяне име означава нещо съвсем просто и ясно – „Света гора“.

Тбилиската Света гора представлява много стръмен хълм, на върха на който се издига телевизионна кула. Разбира се, името си той е получил от другаде – там през VI в. се заселил преподобни Давид Гареджийски (един от 12-те ученици на св. Йоан Зедазенски). По цяла седмица той пребивавал в килията си на хълма в уединена молитва, а всеки четвъртък слизал в града и проповядвал Евангелието. От това имало особена нужда, понеже немалко се били увлекли по „модерното“ тогава огнепоклонство. Словото на светия отшелник било плодородно – тълпа народ го обкръжавала при всяко негово идване, като някой нов Мойсей, възвестяващ Божиите заповеди. Тази негова популярност обаче предизвиквала завистта и злобата на враговете на Христа и те си послужили с изпитаното оръжие на дявола – клеветата. Подкупили една паднала в блудство и забременяла от това девойка, която вече не можела да крие греха си и когато я принуждавали да посочи виновника за падението си, тя на всеослушание обявила, че това е преподобният Давид. Святият не се оправдавал, а доближавайки я, с края на таяжката си докоснал издутия корем на

бременната. „Аз ли съм твоя баща?“ – попитал той намиращия се вътре младец. „Не си ти!“ – ясно чули мнозина отговора, дошъл от утробата.

Тълпата убил клеветницата с камъни. Огорчен от това, св. Давид решил да напусне града, независимо че жителите го молели да остане. Даже затворили портите, за да не може да излезе – тогава преподобният отишъл с ученика си до реката, постлал мантията си върху водата, двамата се качили върху нея и като на сал отплували пред ужасените погледи на тбилиските.

Мтацминда и сега е трудно достъпна (а в миналото сигурно е било още по-трудно) – лъкатушещ павирен път с остри завои стръмно се изкачва нагоре. Малък паркинг приютява колите, а поклонниците продължават пеша към неголямо пространство, в средата на което е долен дъб на склона храм.

Построен на мястото на килията на преп. Давид, той ни посрещна с безмълвно гостоприемство – от поопушените стени ни гледаха най-прочутите грузински светци. От северната му страна в красив мраморно коритце изливаше светлите си струи изворът на св. Давид. И от север, и от юг имаше по десетина гроба на различни, повече или по-малко известни, личности от различни времена. Нино ни показа и гроба на писателя княз Грибоедов, също и на майката на Сталин. Имаше и такива от времето на атеизма. Интересно как и тук (а и у нас) уж невярващите комунисти ги погребват в храмовите дворове – свято и почитено място!

Междувременно Нино беше изяснила положението – имаше две по-непретенциозни хотелчета на сносна цена в центъра на града, където по избор можеше да отседнем. Вече по здрач, след като ги разгледахме и двете, се установихме в „Лиле“. Но макар и уморени, нямаше намерение да пропуснем вечерната разходка – разделихме се с най-добри чувства и думи с Нино и се спуснахме към вече познатите ни места. Градът обаче се беше преобразил – тъмнината беше отстъпила пред хиляди светлинки, сред които се открояваха богато осветени всички поголеми храмове, крепостта, телевизионната кула, мостът на Свободата. Даже ми се струва, че „нощният“ Тбилиси има много по-гържествен вид от „дневния“. Накрая все пак изтощението и късният час ни накараха да си дадем отход, понеже следващият ден обещавахме не по-малко интересни и богати преживявания в Мцхета и околностите ѝ.

Следва

Иконом Павел ГЪРБОВ

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР '2014

Излезе от печат ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР '2014 г. на Св. Синод на БПЦ, джобен и стенов формат.

По решение на Св. Синод на БПЦ Синодално издамство пусна за разпространение Православния календар за 2014 г. в джобен и стенов формат.

Те са и единствените, които са издание на БПЦ-Българска патриаршия и съдържат точните и правилно упоменати църковни празници и съответните дати, на които те се честват в БПЦ.

Във връзка със зачестилото разпространение на фалшификати на синодния календар за 2014 г., вкл. и от многотиражни вестници, призоваваме православно християни да използват изданията на Св. Синод на Българската православна църква.

Напомяне, че за нарушаване авторските права на Св. Синод на БПЦ виновните подлежат на наказателна отговорност.

Джобният календар е с цена 1 лв., а стеновият – 1,50 лв. и могат да се закупят само от православно християните в страната.

За заявки – при домакина на Св. Синод на тел. 987-56-11, вътр. 205.

СВЕТОЙОАНОВИ ПРАЗНИЦИ

Освещаване на храм, посветен на Рилския чудотворец, в Троянския балкан – с. Балканец

Неизследими са стъпките на светостта. Пуска корени и дава плодове там, където „човеку на ум не е идвало“, стига само да е търсена.

Многолетна и лелеяна е мечтата на балканското село Балканец да има свой храм, свой дом за повик към единствено благия Творец и Промислител на света. Там, високо в Троянския балкан, нищо се покрива река Кнежа и скрито от погледите на обикновените пътници, селото се промъква към планинските върхове при прохода Беклемето, радвайки се на все още тук девствената и неподправена природна красота. Възникнало на отделни махалички през тъмните години на чуждоверското яго от търсещи спасение за живота и вярата си българи, селото доскоро така и остава без църква. До деня, когато преди девет години тук полага основен камък за строеж на параклис Негово Високопреосвещенство Ловчанският митрополит Гавриил.

Укривали се някога в планината в пазителство на своята вяра, местните посвещават бъдещия си молитвен дом на закрилника на българския род и вяра – преподобни Йоан Рилски. В целия Троянски район няма друг храм, посветен на този наш пресветъл и чудотворен връх български – свети Йоан. И въпреки множеството изпитания църквата бива издигната и изписана. Изписана е изкусно, според всички църковни правила от студенти иконописци. Избрано е и църковно настоятелство с председател свещеником Станимир Маринков, енорийски свещеник при храм „Св. Петка“, Троян. Епархийският митрополит отговаря на настойчивата му молба и денят за освещаването е определен – 19 октомври, денят на светия Чудотворец.

Сутринта на празничния ден за освещаването на храма пристига Негово Високопреосвещенство Ловчанският митрополит Гавриил. Той бива посрещнат от свещенослужителите свещеником Станимир Маринков, свещеником Вениамин Павлов и про-

тойерей Йоан Алексиев, и.д. игумен на Новоселски манастир „Св. Троица“, местната управа в лицето на г-жа Боряна Стефанова, кмет на селото, и жители от околността. Извършва се първата богослужба в новата църква – празнична утреша. Клиросните песнопения са поети от певци от троянския катедрален храм „Св. Петка“ и възрастния архимандрит Никодим, пристигнал специално по повод. Последва литията на освещаването – поведени от архиерея си, всички напускат църквата, вратите се затварят и след обиколка на храма с поръсване и по четирите му страни, застават пред затворените му порти. Следва трикратното почукване по тях и изпросване от Царя на славата да се разтворят за търсещите Го в него.

Веднага започва празничната и благодарствена св. Литургия. В началото плахо пристъпващи, до края на светото богослужение хората са изпълнили докрай храма. Виждат се очи притихнали, умилени, насълзени.

„Честитя ви духовната придобивка и вратата към Божието царство – този нов храм, посветен на закрилника на българския народ – свети Йоан Рилски чудотворец“ – се обърна високопреосвещеният митрополит към събралите се – Господ е казал: търсете първо царството Божие и Неговата правда и всичко останало ще ви се даде и придаде. Затова, когато имаме Божия храм

и търсим Бога, Господ ще ни даде и другото, материалното, от което имаме нужда. Но най-важното е да търсим царството Божие и тогава думите Му на дело се изпълняват“. Митрополитът припомни молитвения подвиг на Рилския пустинножител, дългите години в студ и зной, без удобства – каква ще трябва да е била вярата му, за да устои. Но и как Господ му дарувал поради нея голяма благодат – със своята молитва да лекува всички, и бесновати дори. Отпреди повече от 1000 години светите му нетленни мощи стават източник на множество чудеса, а през XIII век на тази дата те биват пренесени от град Средец в тогавашната столица Търново. Накрая митрополит Гавриил прочете и писмото-отговор на светена до българския цар св. Петър, за да добият представа жителите на с. Балканец колко е велик нашият покровител.

От тяжно име предстоятеля на новия храм ик. Станимир благодари на Негово Високопреосвещенство, който въпреки огромните си ангажименти за деня, дойде да донесе духовната радост на местните, която ще имат за вечни времена. Той благодари и на всички, които с вяра, любов, с всеотдайност са положили грижи и желание за духовната придобивка на селото и пожелала на всички тях и техните семейства и чедата сили и желание, за да работят „заедно за преуспяването на това хубаво балканско селце Балканец“.

След многолетствието митрополит Гавриил и духовниците раздадоха иконки с лика на Българския чудотворец, по частица памуче, осветена при одеждата на св. Петка, и нафора. Празникът продължи отвън на площада пред храма с красиви народни български песни и танци, изпълнени от младежки народен състав. Бе осветен и раздаден корбан за здраве и благоденствие на селото.

Анула ХРИСТОВА

Празникът на преп. Йоан Рилски в Рилския манастир

С нетърпение, голяма радост и тържествена богослужба Рилският манастир отбеляза празника на своя основател – преп. Йоан Рилски Чудотворец. Всенощното бдение беше предстоявано от игумена на Троянската света обител, Негово Преосвещенство Бранички епископ Григорий, в съслужение с братството на Рилския манастир, йеромонаси и йереи от различни епархии в страната.

Богослужението благоукрасиха с антифонно пеене псалти от столицата – на дясната певница, а на лявата – гости от съседна Гърция, ръководени от двамата братя протопсалти Георги и Петър Папаеммануил. Бдението продължи до 2 ч. сутринта, а храмът остана изпълнен с християни до самия му край. Преосвещеният епископ Григорий помоза с елей от кандилото на преп. Йоан всеки един от присъстващите, за благословение и изцеление на душата и тялото.

Светата Литургия започна, както обичайно, в 9,30 часа. В съслужение с дядо Григорий беше и игуменът на Рилската света обител, Негово Преосвещенство Андрианополски епископ Евлогий. Храмът се оказа малък, за да побере дошлите да присъстват на светата богослужба и да се докоснат до мощите на свети Йоан. Скъп гост за празника беше и вицепрезидентът на Р България, г-жа Маргарита Попова. Поучително слово произнесе епископ Григорий, който отпрати послание до всички присъстващи да придобият онова, което преп. Йоан ни завеща приживе и ни засвидетелства след своята кончина.

Многобройни бяха онези, които пристъпиха към светата чаша и се причастиха на сутринта по време на св. Литургия. След отпуста й беше извършено литийно шествие около съборния храм, предшествано от хоругви с ликовете на Пресвета Богородица и св. Йоан.

След последното литийно прошение, шествието се отправи към т.нар. Дупнишка порта, за да бъде извършено осветение на една нова придобивка за светата Рилска обител. Тази година по почин на игумена епископ Евлогий беше възстановен и поставен барелеф на преп. Йоан Рилски, в специална ниша върху подпорната стена на паркинга на светата обител. От това място Преподобният ще посреща и изпраща всеки поклонник, дошъл до Рилския манастир, както отбеляза игуменът на обителта след освещаването на барелефа. В своето слово дядо Евлогий благодари на всички, които спомогнаха със своята лепта за реализирането на този монумент. Голяма част от служителите на светата обител също участваха в събирането на средствата за барелефа.

След освещаването му литийното шествие се отправи обратно към храма. Празникът на св. Йоан донесе радост на хиляди поклонници, дошли от цялата страна на този ден, за да измолят помощ от закрилника на България.

Радвай се, отче Йоане, светило пресветло!

Рилска света обител

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА 2014 г. „Църковен вестник“

1 година	30,00 лв.
6 месеца	15,00 лв.
3 месеца	7,50 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: synpressbg@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.